

KS. FELIKS BODZIANOWSKI (BOCIAN) (1886-1942)

Urodził się 21 maja 1886 roku w Zbąszyniu. Był synem kupca, Franciszka Bociana i Franciszki z Bombickich. Na podstawie dekretu Wojewody Poznańskiego z 17 maja 1926 roku zmienił nazwisko na Bodzianowski. Nauki pobierał w Zbąszyniu, następnie w Gimnazjum św. Marii Magdaleny w Poznaniu, lecz musiał je przerwać z powodu choroby. Naukę gimnazjalną podjął na nowo w Międzyrzeczu, gdzie 16 marca 1907 roku złożył egzamin dojrzałości. Teologię studiował w Arcybiskupim Seminarium Duchownym w Poznaniu i Gnieźnie. Święcenia kapłańskie przyjął 21 stycznia 1911 roku w Gnieźnie.

Pracę duszpasterską rozpoczął 15 lutego 1911 roku na wikariacie w Bninie, u boku proboszcza ks. Stanisława Okoniewskiego, znanego z działalności społecznej i narodowej, późniejszego biskupa chełmińskiego. Pod jego wpływem zajął się pracą społeczną oraz pisaniem artykułów i kazań do „Miesięcznika Kościelnego Unitas”, „Świtu”, „Przyjaciela Trzeźwości”, „Filarety” i „Nowej Biblioteki Kaznodziejskiej”. Był tam też wicepatronem Katolickiego Towarzystwa Robotników Polskich. Działał również w bractwach i stowarzyszeniach parafialnych: Matek Chrześcijańskich, Różańca św., Szkaplerza, Trzeciego Zakonu św. Franciszka, Straży św. Józefa, Towarzystwa Wstrzemięźliwości, bractwie św. Walentego i bractwie św. Rocha, a przede wszystkim w Towarzystwie Czytelni Ludowych, którego był sekretarzem w powiecie śremskim. Urządzał w zimowych miesiącach 1913 roku publiczne wykłady o treści religijnej, narodowej i ogólnoswiatowej w Domu Przemysłowym w Kórniku. Według obowiązującego prawa pruskiego zgłosił je policji, kiedy jednak 2 marca 1913 roku redaktor Ruczyński z Poznania wygłosił wykład i wyświetlił przezrocza z obrazów Grottgera o roku 1863, policja natychmiast skonfiskowała przezrocza, redaktora oskarżyła o podburzanie do gwałtów, a księdzu zarzuciła nieprzedstawienie do cenzury tekstu wykładu i obrazów świetlnych. Sąd powiatowy skazał go na 10 marek grzywny, a Sąd Rzeszy wyrok utrzymał w mocy.

Od 28 kwietnia 1917 roku był wikariuszem przy katedrze poznańskiej i wówczas rozwinął swą działalność społeczną na większą skalę. W Poznaniu związał się z ruchem abstynenckim. Należał przez kilka kadencji do zarządu głównego Towarzystwa „Wyzwolenie”, był jego sekretarzem i głównym bibliotekarzem, publikował sprawozdania z zebrań Związku Księży Abstynentów, pisał o walce tego Towarzystwa z alkoholizmem. Urządził w 1913 roku wystawę przeciwalkoholową i omówił ją w „Ruchu Kulturalnym”. Od 1913 roku był członkiem Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk.

W czasie powstania wielkopolskiego współdziałał z władzami powstańczymi, dostarczając im cenne informacje. W 1920 roku zapisał się na wydział ekonomiczno-społeczny Uniwersytetu Poznańskiego, studia ukończył, lecz bez stopnia akademickiego. Od arcybiskupa Edmunda Dalbora otrzymał w liście z 29 sierpnia 1921 roku pochwałę za swą działalność. Kapituła katedralna uważała jednak, że jest nadmiernie zaangażowany w pracy społecznej i nie wypełnia wszystkich obowiązków

wikariuszowskich, radziła mu więc przejście na samodzielną placówkę duszpasterską. Otrzymał 21 marca 1922 roku wokację na administratora parafii w Raczkowie, lecz zmieniono ją na Owińska wskutek jego starań, by nie tracić kontaktu z Poznaniem. Działalność duszpasterską rozpoczął w Owińskach 1 maja 1922 roku.

Zajmował się także pisaniem książek, które wydawał własnym kosztem. W jednej z nich pt. *Ludzkość na rozdrożach*, wydanej w Poznaniu w 1938 roku podjął szczególnie popularyzację społecznej nauki Kościoła według encyklik: *Rerum novarum*, *Quadragesimo anno* i *Divini Redemptoris*. Systematycznie gromadził swój księgozbiór, o którym mówiono, że jest jednym z największych wśród kleru wielkopolskiego. Chętnie wyjeżdżał za granicę, odbył podróże do Włoch, Francji, Szwecji, Norwegii. Uczestniczył w pielgrzymce do Ziemi Świętej i wziął udział w Kongresie Eucharystycznym w Budapeszcie. Od swojego pierwszego proboszcza, biskupa Okoniewskiego, otrzymał propozycję objęcia stanowiska diecezjalnego asystenta Akcji Katolickiej w Pelpinie, lecz jej nie przyjął, choć do końca życia interesował się zagadnieniami społecznymi.

Z Owińsk przeniósł się 1 lipca 1939 roku na probostwo w Domachowie. Podczas okupacji prowadził z Domachowa tajne duszpasterstwo w parafii żytowieckiej, której proboszcza aresztowano w marcu 1940 roku. On sam został uwięziony 6 października 1941 roku, osadzony w Poznaniu w Forcie VII i wywieziony 30 października do obozu w Dachau (nr obozowy 28232), gdzie zmarł 24 marca 1942 roku. Jako przyczynę zgonu podano niewydolność serca i układu krążenia w wyniku wodobrzusza.

M. Banaszak, *Bodzianowski (Bocian) Feliks (1886-1942)*, [w:] *Księża społecznicy w Wielkopolsce. Słownik biograficzny*, t. I (A-H), Gniezno 1992, s. 71-72; <http://www.wtg-gniazdo.org/ksieza/main.php?akcja=opis&id=263>; arolsen-archives.org/pl